59e jaargang. — N° 68. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 26 Augustus 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Grote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

Katholieken, allen naar Leuven morgen zondag.

EERSTE BLAD

Betooging Schollaert

Leuven, 27 Oogst 1911.

Het Katholiek België bereidt te Leuven, eene *Grootsche Betooging*, ter eere van M. FRANZ SCHOLLAERT!

Rechtvaardigheid, gelijkheid en *vrijheid* eischt de schoolwet door door hem neergelegd.

Te Leuven willen wij toonen dat eensgezindheid ons aller harten kloppen doet, om trots de aanvallen onzer vijanden, DE SCHOOLVRIJHEID te bekomen.

Te Leuven toonen wij wie wij zijn en wat wij willen!

Katholieken, allen naar Leuven.

Wij eischen meer RECHTVEERDIGHEID in zake van onderwijs!

Wij eischen VRIJHEID voor arm en rijk!

Wij eischen dat ieder familievader volkomen vrij weze in het kiezen der school waar hij zijne kinderen het onderricht zal doen geven dat hij hun verschuldigd is.

Wij vragen geen voorrecht voor niemand, doch *gelijkheid* voor allen.

SCHOOLVREDE, door *rechtvaardigheid* en *vrijheid!* ziedaar ons programma!

Leve het Wetsontwerp Schollaert!

't Land gaat om zeep!

Zoo zegt het anti-clericaal evangelie.

Laat ons zien:

Ter gelegenheid der tentoonstelling van Luik in 1905 deed het spoorwegbestuur schitterende zaken, zoodanig dat men niet verwachtte nog spoedig zulke ontvangsten te zullen zien.

Welnu, 1906 gaf nog een millioen meer.

In 1907 deed zich een lichte teruggang voor maar toch ontvingen wij nog 500,000 fr. meer dan 1905.

In 1908 klommen de zaken weer een millioen. En dat duurt zoo voort.

Ja, ja, 't land gaat om zeep: zie eens, de 7 eerste maanden van 1911 geven aan de ontvangsten reeds 600,000 fr. meer dan dezelfde maanden van 1910.

Het einde van den bluf.

48,260 koepons halven prijs.

De optelling is gedaan.

Het bestuur van spoorwegen deelt nu het juiste cijfer mee der koepons halven prijs, de zoogenaamde *billets de sociétaires*, op 15 Augustus gebezigd.

Dit officieele getal is **48,260.**

Om dit effectief naar Brussel te voeren hebben de meester-bluffers, die de comedie bestierden, aan het spoorwegbestuur 110 bijzondere treinen doen inrichten, 't is te zeggen tweemaal meer dan noodig was.

Wie zal het verlies betalen dat de Staat, het is te zeggen de lastenbetalers, geleden hebben door de inrichting van nuttelooze en het rijden van gansche leegstaande treinen?

Zal M. Vandervelden « dokken » of M. Hymans? M. Jeroboam May of M. Samson Wiener?

Wat er ook van zij, als bluf is het onovertroffen: 200,000 op het papier, 48.260 in werkelijkheid. Ge moet redelijk veel geuzen-lambik binnen hebben om er vier voor een te zien.

CHOLEN

In 1885 waren er in België 4810 lagere scholen; in 1910 waren er 7525; 731.583 leerlingen in 1885; 1.409.925 in 1910. Dus, op 25 jaren 2715 scholen en 671,342 leerlingen meer.

Een klaar bewijs dat de katholieken het onderwijs vernietigd hebben!

In 1875 waren er in België 24,90 % ongeletterden onder de ingelijfde soldaten, in 1908 waren er maar 11,37 % meer.

Volgens de heer Briand Fransche minister, waren er in 1882 in Frankrijk, 14 ten honderd ongeletterde soldaten; in 1909 — na 27 jaren — was het getal ongeletterden in Frankrijk geklommen tot 25 en 30 ten honderd.

Nochtans bestaat sedert 1882 het verplichtend onderwijs in Frankrijk.

In België is het getal niet schoolgaande kinderen 3 per honderd; in Frankrijk 10 per honderd, en in Italië 25 per honderd... In Italië zoowel als in Frankrijk, bestaat het verplichtend onderwijs...

KANTON LOON.

Onze achtbare en verkleefde volksvertegenwoordiger Mijnheer Helleputte zal het grootste gedeelte zijner verlofdagen in ons arrondissement doorbrengen. Vergezeld der provincieraadsleden van 't kanton Loon, zal hij op het einde dezer maand een bezoek brengen aan al de gemeenten van dit belangrijk kanton.

Hij zal in iedere gemeente de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Op donderdag 31 Oogst

Te Alken, om 10 ure 's morgens.
Te Elbeek, om 12 ure.
Te Wellen-Herten, om 2 1/2 ure 's namiddags.
Te Berlingen, om 4 ure 's namiddags.
Te Houpertingen, om 5 ure »
Te Ryckel, om 6 ure »
Te Gothem, om 7 ure »

Op Vrijdag 1 September.

Te Voordt, om 8 ure 's morgens.
Te Mettecove, om 9 ure »
Te Klein-Gelmen, om 10 ure »
Te Bas-Heers, om 11 ure »
Te Opheers, om 12 ure.
Te Heers, om 2 ure 's namiddags.
Te Horpmael, om 4 ure »
Te Fologne, om 5 ure »
Te Gutschoven, om 6 ure »
Te Brouckom, om 7 ure »

Op Zaterdag 2 September

Te Kerniel, om 9 ure 's morgens.
Te Jesseren, om 10 ure »
Te Gors-op-Leeuw, om 11 ure »
Te Schalkhoven, om 12 ure: vergadering der gemeenten Heern-St-Hubert, Werm en Rommershoven.
Te Vliermael, om 2 ure 's namiddags.
Te Wintershoven, om 3 ure »
Te Vliermael-Roodt, om 4 ure »
Te Cortessem, om 5 ure »
Te Guygoven, om 6 1/2 ure »

Op Zondag 3 September

Te Martinne, om 10 ure 's morgens.
Te Rukkelingen-Loon, om 11 1/2 u. 's morg.
Te Loon, om 3 ure 's namiddags: vergadering der gemeenten Groot-Loon, Cuttecoven en Hendrieken.

Borgloon.

ZONDAG 3 SEPTEMBER, **groote katholieke betooging,** *ter gelegenheid der plechtige wijding en inhuldiging van het vaandel der katholieke Jonge Wacht Sint-Joris.*

Tongersche katholieken, allen dien dag op uwen post!

PROGRAMMA DER FEESTEN.

9.40 u Afhaling van 't Vaandel bij den Heer Timmermans, voorzitter der J. W., en vertrek naar de kerk.
10 u. Plechtige hoogmis en wijding van het vaand l door den Z. E. H. Peumans, deken van Borgloon. Aanspraak door den Z. E H. Theunissen, deken van Tongeren.
2 u. Ontvangst aan de statie der vreemde maatschappijen, die met de treinen van 1.16 u. en 1.50 u. en trams van 1 u. en 1 1/2 u. aankomen. Vorming van den stoet en doortocht door de bijzonderste straten van Loon.
3 1/2 u. Groote meeting in de feestzaal der Eerw. Broeders. De beste sprekers zullen er het woord voeren: HH. Helleputte, Beyaert, Gobiet en anderen.
5 u. Banket in het lokaal der Jonge Wacht. Na het banket vergadering van het verbond der Kath. Jonge Wachten van Limburg.
5 1/2 u. Groote concerten door de tegenwoordige muziekmaatschappijen.

De volgende premien zullen gegeven worden:

Eene premie van 40 fr. aan de J. W. die het talrijkst optreedt.
Eene premie van 40 fr. aan de J. W. wier zetel het verst afgelegen is van Loon.
Eene premie van 25 fr. uit te loten tusschen de andere J. Wachten.

BUITENLAND.

Nederland

HET GEVAAR DER VUURWAPENS. — Te Heiligerlee waren de smidsknecht Hut, uit Drieborg, en Mein, uit Westerlee, ten huize van den heer Smallhof, bij wijze van tijdverdrijf, met een geweer aan het spelen. Terwijl Mein spelenderwijs op Hut aanlegde, ging het geweer af, dat, naar zij meenden, ongeladen was en Hut viel, in het hoofd getroffen, neer.

Geneeskundige hulp was spoedig ter plaatse. De gekwetste is echter, nog voor dat hij ter verpleging naar Groningen kon vervoerd worden, overleden. Hij was 20 jaar oud; Mein 17 jaar.

Spelende met een revolver, heeft gisteren morgend een 12jarigen jongen te Warga een anderen knaap in het hoofd geschoten, met het gevolg dat deze des middags aan de verwonding overleden is.

Frankrijk

EENE SCHILDERIJ VAN GROOTE WAARDE GESTOLEN. — Men heeft verleden woensdag, rond den middag vastgesteld dat uit het Museum « Le Louvre », te Parijs, eene schilderij van grooteijwaarde « La Joconde » van Leonard de Vinci, verdwenen was.

De dief nam alleen het panneel in hout mede, waarop de schilderij zich bevond; de omlijsting en het glas werden door hem achtergelaten.

De schilderij heeft eene groote waarde, te meer omdat de werken van Leonard de Vinci zeer raar zijn geworden.

Het tafereel stelt eene vrouw voor; Leonard de Vinci maakte er heel wat werk van, vooraleer de schilderij bepaald af was.

Een naarstig onderzoek is geopend nopens die zonderlinge verdwijning.

TWEE GEBROEDERS VERDRONKEN. — De twee gebroeders Barbier, 5 en 12 jaar, waren te Varenne op den boord der Doubs aan 't visschen, toen opeens de jongste in de rivier viel. De oudste, die zwemmen kon, sprong gansch gekleed in 't water om zijn broertje te redden, doch deze laatste klampte zich wanhopig aan zijn redder vast, zoodat deze zich niet meer kon verroeren en beiden zonken. Hunne lijken werden kort daarna opgehaald.

— EEN OPIUMROOKER VERGIETIGD. — Een 17-jarige jongeling, Orns genaamd, wonende te Marseille, ontving zondag het bezoek van eenen jongen vriend, die zijne studiën had gedaan te Parijs.

Beiden besloten opium te rooken, maar geen daartoe bijzondere pijp hebbende, schaften zij zich aarden pijpen aan, vulden ze en haalden den rook in.

De beide jongelingen vielen weldra bewusteloos ten gronde. Slechts maandag kon men ze hulp brengen, door de deur der kamer in te stampen.

De jonge Orns was dood, vergiftigd gestorven. De toestand van zijn kamaraad is erg.

— EEN WOEDENDE DRONKAARD. — In de rue des Trois Couronnes, te Rijsel, werd een dronken wielrijder opgemerkt. Agenten wilden hem oprengen, maar woedend trok de man, zekere Lecauche, een mes en stak er een agent mede. Deze werd aan den buik gewond. Ee dader van den aanslag werd aangehouden.

— ONTPLOFFING AAN BOORD VAN EEN SCHIP. — Maandag avond had aan boord van den torpedojager « Voltigeur » der haven van Toulon, eene ontploffing plaats, waarbij drie mannen der bemanning erg verbrand werden. Een hunner verkeert in stervensgevaar. De gekwetsten werden naar het gasthuis St-Mandier overgebracht.

Duitschland

BOSCHBRANDEN. — In Tirol, in Schlandernundal, is weder een nieuwe boschbrand uitgebroken, die, niettegenstaande de slagregens, een geweldigen omvang heeft aangenomen. De brandweer is machteloos en de soldaten kunnen niet ter hulp geroepen worden, daar de troepen op oefening zijn of nog bezig met het blussen van den brand in Gassensass.

Ook uit Salzkammergut worden twee groote boschbranden gemeld.

Een later bericht meldt dat de brand te Gassensass door den regen gedooofd is.

Zwitserland

De « Edelweiss » vergt een slachtoffer. — Mej. Martha Zuchs, dochter van een veearts, van Straatsburg, bevond zich sedert eenige dagen met hare familie in Zwitserland, toen zij met een «edelweiss» te willen plukken, van eene rots afviel. Toen men haar terugvond, was zij een lijk. Het meisje was nauwelijks 15 jaar oud.

Italië

De Cholera. — Alhoewel de overheden het loochenen, is het zeker dat de cholera in verschillende steden van Italië eene onrustwekkende uitbreiding genomen heeft. Te Rome zelf hebben zich verscheidene gevallen voorgedaan.

Te Genua bevinden zich talrijke cholerali jders in het gasthuis van den H. Martinus.

Te Livorno ook zijn er talrijke cholera-gevallen.

Oostenrijk

Ontzeglijke brand. — Uit Gratz wordt gesch ld: In het marktvlek Nassensuss in de Benedenkrain, heeft een geweldigen brand gewoed. 43 woonhuizen en 110 stallen en schuren zijn verbrand. De schade wordt op 2 millioen kronen geschat. De brandweeren, die uit de nabijgelegen plaatsen ter hulp waren gesneld, stonden machteloos tegenover het vuur, daar er grool gebrek aan water heerscht.

Eene spoorwegramp. — De sneltrein vertrekkende uit Kassa, is in de statie van Szepes-Szombeek op een omnibustrein gebotst, die insgelijks van Kassa kwam.

Van de personen die zich in den laatsten trein bevonden, zijn er 6 gedood en 10 erg gekwetst.

Engeland

De werkstakersbeweging. — Het schijnt dat er eindelijk eindelijk een einde zal komen aan de reusachtige werkstaking in Engeland.

Zij is deze week oorzaak geweest van hevige onlusten.

Te Llanelley, onder andere, werd een trein geladen met levensmiddelen aangevallen, waarbij 2 man gedood werden. Daarna werd door het schuim der bevolking in de stad plundering en brandstichting beproefd. Policie en militairen hadden de handen vol om de oproermakers in bedwang te houden.

Te Dublijn weigerden dagbladjongens uit te gaan met dagbladen en poogden de rijtuigen, die de pakken bevatten, tegen te houden.

Eene groote menigte schaarde zich in de straten en weigerde uiteen te gaan. De policie leverde zich over aan eene charge. 32 agenten en meer dan 100 burgers zijn gekwetst geworden.

BINNENLAND.

LUIK — ERGE BRAND. — Dinsdag tegen den avond, ontstond een begin van brand op het 1e verdiep van het huis n° 35, der Rignier-Ponceletstraat, bewoond door eenen bediende van « 't Hotel Continental ». M. Leo-Jozef Stoky. Deze was bezig met nieuwe meubels te plaatsen. Op een gegeven oogenblik, stiet hij eene petrollamp omver, die op de waschtafel stond en in 't vallen ontplofte. Onmiddellijk vatteden zijne kleederen vuur.

Op zijne kreten kwamen de andere bewoners des huizes toegesneld; zij rukten hem dezelve van het lijf en begonnen het vuur uit te dooven. Intusschentijd waren de pompiers van de Hors-Châteaustraat, die men verwittigd had, ter plaatse gesneld; zonder veel moeite werden zij het vernielend element meester, evenwel niet vóórdat het eenige meubelen beschadigd had. Men ging toen twee geneesheeren bijhalen; deze dienden M. Stoky de eerste zorgen toe en zonden hem vervolgens naar het gasthuis van Beieren. Zijn toestand is erg doch niet gevaarlijk.

— BLOEDIG GEVECHT — Dinsdag avond, rond ure, kregen in de St-Leonardstraat, twee kerels twist met elkander. Weldra begonnen zij te vechten, de tram kwam aangerold, hij moest stilhouden tot dat men de vechters van elkander getrokken had. De eene, gansch bebloed, ging zich in eene naburige apotheek laten verzorgen.

— BOTSING — Gisteren had in de Kathedraalstraat eene botsing plaats tusschen het steekkarretje van zekeren Deodaat D., van Bressoux, en eenen wagen, toehoorende aan eenen koopman van Ougrée. D. werd ten gronde geworpen. Men droeg hem een naburig huis binnen, waar hij door eenen geneesheer verzorgd werd. Vervolgens kon hij huiswaarts keeren. De man klaagt over inwendige pijnen en men vreest voor verwikkelingen.

— EEN SLECHTE ZOON — Sinds eenigen tijd, was het gerucht verspreid dat de genaamde Felix M., der Breedestraat, zijn 79-jarige vader mishandelde. In den nacht van donderdag op vrijdag, had men den armen oude op de straatsteenen zien liggen, voor 't huis des ontaarden zoons. M. Schmitz, policiebeambte der 6e afdeeling, werd verwittigd; hij stelde een onderzoek in, en bevond dat men waardig gesproken had, Felix M., dwong zijn ouden vader te bedelen, sloeg en beleedigde hem. De geburen hebben den ouden man, die half blind en doof is, opgenomen, in afwachting dat voor hem gezorgd worde.

— OPGEVISCHT — Dinsdag voormiddag, heeft men aan de Universiteitskaai, uit de wateren der Maas het lijk opgehaald van eenen man, wiens éénzelvigheid men tot nu toe niet heeft kunnen vaststellen. In de kleederen des drenkelings stak een tabakzak, en een geldbeugel, die 2,20 fr. bevatte. Het lijk waarop geen spoor van gewelddaden te bespeuren was, is naar het Doodenhuis overgebracht geworden.

— TRAMONGEVAL — Zaterdag morgen, rond 11 ure, had een tramongeval plaats aan den hoek der Jean d'Oultremeuse- en der Puits- en Sockstraat. Eene bewoonster der Petite Bêchestraat, de 86-jarige weduwe Rosbergh, werd er door eenen tram Oost-West omvergeworpen. Naar 't gasthuis van « Beieren » overgebracht, ontving zij er de zorgen van eenen geneesheer, die eene weinig gevaarlijke wonde bestatigd heeft aan den linkervoet.

— DIEFSTAL — Een handelaar der stad Luik bereidde voor eenige dagen eene lading beenderen, welke per wagon moesten vertrekken uit de Longdozstatie. Te dien einde moest men de koopwaar in zakken overbrengen naar gezegde statie. De werklieden, de 37-jarige Lodewijk C., en de genaamde Pieter V., oud 39 jaar, waren tot akkoord gekomen met zekeren Arth. H., en diens vrouw, om eene partij beenderen te stelen. Onderweg losten zij verscheidene honderden kilo derzelve, en de vrouw ging ze verkoopen. Ongelukkiglijk voor hen, is de policie er den neus komen tusschensteken; de voerlieden zullen vervolgd worden uit hoofde van diefstal, en de echtelingen H., als medeplichtigen.

ANS — DIEFSTAL — Gisteren morgen, werd een diefstal gepleegd ten nadeele van kareel-

---

DE blauwe Lagune

8e vervolg

Men zag over de boomtoppen heen de lagune, en daar achter het koralrif, en achter het koralrif de oneindige ruimte van den Grooten Oceaan. Het rif omcirkelde het gansche eiland, hier wat dichter, ginds wat verder van den wal. Het lied der branding klonk hier als een fluisteren, juist zooals het gonzen, dat men hoort in eene schelp.

De wind, tamelijk sterk, blies uit het zuidwesten, en hij deed al die boomtoppen golven en zwaaien als een koren-veld. Deze beweegelijkheid, samen met de heerlijk frische kleuren van groen en blauw en wit zette aan 't gansche beeld iets onuitsprekelijk blij- en feestelijks bij, nog verhoogd door het telkens opfladderen van zwermen bont gekleurde vogels. Want al de vogels op het eiland — de witte meeuwen uitgezonderd — waren blauw, of scharlakenrood, of groen: kostelijk voor het oog, maar geen zangers.

De lagune, maar gelang harer diepte, vertoonde de kleuren van ultramarijn of hemelsblauw; en hier en daar teekende zich de bleeke kammen van koralriffen die bijna tot den waterspiegel reikten. Het eiland was op zijn breeds ongeveer vijf kilometers van eind tot eind. Geen spoor van bewoondheid was er op te bespeuren, evenmin als een zeil op de gansche onmetelijkheid van de zee.

Het was een wonderlijk plekje hier boven, om te staan en rond te blikken, met het gevoel van alléén te zijn met de natuur, en niets dan de natuur. Een wonderlijk plekje, waar geen boodschappen van menschdom en beschaving oort werden aangedragen. Een plekje, waar boom en bloem en vogel en kever even schoon gekleurd en geteekend waren, alsof de gansche geleerde en artistieke wereld er omheen stond om ze te kritiekeren of goed te keuren.

Paddy echter peinsde over dit alles niet. Zijne oogen waren gevestigd op een klein, schier onmerkbaar vlakte aan den gezichteinder in het zuid-zuidwesten. Dat moest daar een ander eilandje zijn, haast weggezonken onder den gezichteinder. Maar overigens was het gansche cirkelrond van de kimtijn ledig en klaar.

Emmeline was niet mee op de rots geklommen. Zij was gaan bloemenplukken tusschen eenige struiken, die groote trossen vuurrode arita-bessen droegen, als om de Zon te toonen wat de Aarde ook doen op het stuk van vergiftbereiding. Zij plukte twee van die trossen, en met dien schat kwam zij naar den voet van de rots geloopen.

— Goot die bessen weg! schreeuwde Button haar toe, zoodra hij haar in het oog kreeg. Steek ze niet in uw mond! Dat zijn de bessen van « Magere Hein! »

Hij kwam de rots afgedraald, rukte de giftige dingen weg, en keek in Emmeline's mondje, dat zij op zijn bevel wijd geopend had. Daar was echter slechts een rooskleurig tongetje in, gekruld als een rozebladuje, — geen spoor van bessen of vergif. Zoo dus, na de kleine even te hebben geschud, juist zooals onder dergelijke omstandigheden eene kindermeid zou hebben gedaan, haalde hij Dick van de rots en aanvaarde den terugtocht naar het strand.

— Meneer Button, vroeg Emmeline dien avond, toen zij op het zand zaten bij de geïmproviseerde tent — meneer Button, wie is die Magere Hein?

Zij doelde op de waarschuwing, die haar oude vriend haar toegeroepen had met betrekking tot de bessen.

— Magere Hein, antwoordde Paddy, na zich even te hebben bezonnen — Magere Hein, dat is een man van enkel bedrog, en als die u te slapen legt, dan wordt ge nooit meer wakker.

— Katten gaan slapen en worden nooit meer wakker, zegde Emmeline.

— Is 't waar? Ja, katten zijn al juist als menschen.

— Zoo deed onze kat, zegde het kind. Die had streepen over haar heele lijf, en een wit borstje. En eens lag zij te slapen in den tuin, heel lang uit, en zij had al hare tanden zien. Ik zegde het tegen Jane, onze meid en Dicky ging het aan oom zeggen. En dien avond ging ik bij mevrouw Sims, de doktersvrouw, op thee. En toen Jane terugkwam, vroeg ik aan Jane waar de poes was, en zij zegde mij dat poes dood en begraven was. Maar ik mocht 't niet tegen oom zeggen.

— Ja ja, dat weet ik ook nog, bracht Dick in het midden. Het was op dien dag toen ik naar het paardenspel ging, en zij zegdet mij dat ik met aan vader mocht zegg n dat de kat dood en begraven was. Maar ik zegde het tegen den bovenier van mevrouw James, toen ij den tuin kwam opharken. En ta vroeg hem waar katten heengaan, als zij dood en begraven zijn. En hij zegde dat hij dacht naar de hel — tenminste dat hoopte hij, want zij krabden altoos zijne bloemen op. Maar hij zegde mij dat ik aan niemand mocht zeggen wat hij had g zegd, want dat het een leelijk woord was, dat hij eigentijk niet had moeten zeggen. En toen vroeg ik hem wat hij mij gaf als ik het niet overzegde, en toen gaf hij mij den centbemen. En daarvan kocht ik toen die kokosnoot.

Over de kat werd tot de orde van den dag overgegaan, en men praatte over andere dingen. De tent, een waggelende stellage, bestond uit twee riemen en een door Button afgezaagden boomtak, waarop een lap zeildoek was heengespreid dat van de brik was meegebracht. Zij stond opgeslagen op het midden van het strand, om uit den weg te zijn van uit de boomen vallende kokosnoten, ingeval de wind in den nacht krachtiger mocht opsteken.

De zon was ondergegaan, de maan was verrezen, en het drumen van de branding tegen het rif vervulde den nacht als met een wiegedeuntje. De breede lagune lag rimpel-zal onder het maanlicht bij het inloopende tij. Wel tweemaal breeder leek ze nu, dan bij daglicht. Af en toe kwam er door de stille het plassen van een rooiten visch, en de goltjes van die opschudding kabbelden een oogenblik nog over het kalme water.

Nu haalde Button een eindje touw uit den zak.

— Komaan, 't wordt bedtijd, zegde hij. Ik zal Emmeline vastbinden, voor het geval dat zij weer in haar hoofd mocht krijgen om te gaan slaapwandelen en wegloopen, Joost weet waarheen.

— Neen! ik wil niet worden vastgebonden, protesteerde Emmeline.

't Is tot uw eigen bestwil, verklaarde Button en hij bond haar de touw om het lijf. Komaan nu maar. En geen praatjes verder.

Hij leidde haar als een hondje naar de tent en knoopte het andere eind van het touw aan den riem, die de voornaamste steunpilaar was van het bouwwerk.

— Zoo! zegde hij. Als ge nu dezen nacht er van door gaat, dan krijgen we alle drie de tent op onze koppen.

En inderdaad, zoo geschiedde 't ook, lang vóór de morgen grouwde. Maar het ongeluk was niet groot.

* * *

De nieuwe dag stond nauwelijks aan den hemel, of het drietal was rees op, en in de weer. Maar daar verrezen er nieuwe vraagstukken en verwikkelingen.

— Ik wil mijne oude broek niet meer aan! Ik wil in 't geheel geen broek meer aan! herhaalde Dick, en hij rende naakt over het zand. De heer Button hem na, met een broekje in zijne handen. Maar even goed had eene schildpad jacht kunnen maken op een antilope.

Zij waren nog geen acht dagen op het eiland geweest, of Dick had het grootste genot ontdekt in het leven: naakt te loopen in een warm klimaat. Naakt te fladderen in het ondiepe water van de lagune, en maakt zich door de zon te laten drogen. Vrij te zijn van den slock van kleeren, de beschaving af te leggen in den vorm van kousen en schoenen, broek en hak en hoed, en één te zijn met wind en zon en zee.

Het eerste kommando dat Button op den tweeden morgen na hunne aankomst had gegeven, luidde: kleeren uit, et 't water in!

Dick had eerst tegengestribbeld, en Emmeline, die zelden weende, stond te grienen in haar hemtje. Maar Button was onverbiddelijk. En zoo eerst de moeilijkheid was geweest de kinderen er in te krijgen — thans was de moeilijkheid, ze er uit te krijgen.

Emmeline zat te drogen in de zon na haar bad, kijkend naar de bewegingen van Dick op het zand.

De lagune had voor de kinderen veel meer aantrekkelijkheid, dan het land. Wouden waar men de rijpe vruchten met een langen stok van de boomen kon slaan; zanden waar de gouden hagedissen zoo tam waren, dat men ze met een beetje handigheid bij den staart pakken kon; en een beuveltop, van welken men, naar het zeggen van Paddy, tot aan het eindje van de wereld kijken kon, — dit alles was heerlijk inderdaad. Maar het kon toch nog niet halen bij de heerlijkheid der lagune. Daar toch waren bij de heerlijkheid der lagune. Daar toch waren bij de heerlijkheid der lagune. Daar zwommen en speelden de kleurigste visschen. Daar wiemelde en scharrelde allerlei ongelooflijk geldzaam gedierte. Daar stonden zee-anemonen zoo groot als rozen. Daar wandelden krabben en schelpdieren en zeespinnen, die met elkaar vochten en elkaar opaten en geksten dingen uithaalden. Alles voor kinderoogen een wereld van geheimzinnigheid en wonderen. Zij waren er nooit aan uitgekeken wanneer zij met Paddy in de jol zaten en omhaag staarden in de glasklare diepten van het nat.

Het paste bij 's heeren Button's traagheid, dat hij nooit verder langs den oever ging, dan aan weerszijden ongeveer eene halve mijl. Hij bracht de gehengelde visschen aan wal; en met behulp van zijne tondeldoos en wat droog sprokkelhout maakte hij een vuur, waarboven de visch werd gekookt, die met broodvrucht en tarwortels een zeer genietbar maal opleverde. De tent was nu opgeslagen tusschen de boomen aan den zoom van het wond. Zij was met behulp van den zeil uit de jol ook grooter en steviger gemaakt.

Te midden van deze bezigheden, wonderen en genechten, verkeren de kinderen alle rekening met den tijd. Zij vroegen nog maar heel zelden naar den heer Lestrange; en na een poos repten zij in 't geheel niet meer van hem. De man had het zelf gezegd: kinderen vergeten zoo spoedig.

Trouwens, om de vlucht des tijds niet meer te kennen, moet gij leven in de open lucht, in een warm klimaat, met zoo weinig kleeren als mogelijk. Gij moet uw eigen voedsel verzamelen en bereiden. Dan, na eene wijle, wanneer gij niet door bijzonderen banden aan de beschaving gebonden zijt, zal de Natuur voor u gaan doen wat zij doet voor den wilde. Gij zult ondervinden dat het mogelijk is gelukkig te zijn zonder boeken en gazetten, zonder brieven en rekeningen, zonder trammen, theaters, modewinkels en societeit. En ook zult gij erkennen de rol, die de slaap speelt in de Natuur.

Na eene maand op het eiland zoudt gij Dick hebben kunnen zien, het eene oogenblik vol leven en bedrijvigheid, Button helpend om een taro-wortel uit te graven, of wat dan ook, — en het volgende oogenblik in slaap opgerold als een hond. En met Emmeline niet anders. Slapen, lang en diep, — en dan plotseling ontwaken in eene wereld van zuivere lucht en schitterend licht; van blijde kleur alom in het rond. Natuur had inderdaad hare deuren geopend voor deze kinderen. Men zou hebben kunnen denken dat zij bij zichzelf had gezegd: Komaan, laat ik deze kuoppjes der beschaving eens terugbrengen in mijne eigene kweekerij en zien wat er van groeit — hoe zij zullen bloesemen, en wat verder de wording er van zal zijn.

Even als Emmeline hare kostbare doos had meegebracht van de *Northumberland*, had Dick bij zich een linnen zakje, dat rinkelde als men het schudde. Het bevatte knikkers. Marmeren knikkers, en knikkers van glas, in allerlei kleuren. Sommige met hartjes alsof er een robijn of een smaragd in zat. En een kolossale was er bij, te groot om er meê te spelen, maar daarom juist te vereerenswaardiger.

Natuurlijk kan men niet knikkeren aan boord van een schip. Maar toch waren deze knikkers voor Dick op de zeereis een groote troost geweest. Hij kende ze alle persoonlijk, en hij placht ze te laten rollen over zijne matras, terwijl Emmeline belangstellend toekeek.

(*'t Vervolgd.*)